

Emigratie vroeger en nu

Hoe is het om je te vestigen in een vreemd land?

Vijftig jaar geleden vond er een grote uittocht uit Nederland plaats. Veel Nederlanders hadden als eindbestemming Australië. Het opbouwen van een nieuw bestaan in een vreemd land bleek niet altijd makkelijk te zijn. Niet iedereen kon goed integreren en sommigen keerden daarom weer terug naar Nederland.

Vijftig jaar geleden gingen er heel veel mensen weg uit Nederland. Het waren emigranten. Zij emigreerden naar de Verenigde Staten, Canada, Australië, Nieuw Zeeland en naar Zuid Afrika. Er was een grote uittocht uit Nederland.

Nederland moest worden opgebouwd na de verwoestende Tweede Wereldoorlog. Ook was er de dreiging van een nieuwe oorlog. Tussen de Sovjet Unie en de Verenigde Staten. Europa lag in de vuurlinie als er een oorlog zou komen. Mensen maakten zich zorgen over hun toekomst. Vooral mensen met jonge kinderen wilden weg. Ver weg van Europa om een nieuw bestaan op te bouwen.

Voor veel mensen bleef het bij plannen, maar één op de twintig Nederlanders namen de grote stap. Ze gingen emigreren. De Nederlandse overheid hielp de vertrekkers met hun verhuizing. De vestigingslanden, stonden te springen om nieuwe mensen. Het waren grote landen, waar veel werk moest worden gedaan. Ze konden de nieuwe Europese werkkrachten dan ook goed gebruiken.

Ook Australië was op zoek naar nieuwe mensen. Gezonde, jonge Nederlanders waren welkom. Als ze beloofden in Australië te komen werken, werd een deel van de overtocht door de Australische regering betaald. De emigranten hadden hoge verwachtingen. Aangekomen in het nieuwe land bleek de werkelijkheid echter minder rooskleurig dan was voorgesteld. Er waren heel veel emigranten en niet voor iedereen was er direct een baan. Veel emigranten kwamen in grote opvangkampen terecht in afwachting voor wat er komen zou. Toen de emigranten het opvangkamp eindelijk konden verlaten, moesten velen van hen hun eigen huis bouwen. Dat was de gewoonte in Australië. En nadat ze werk en een huis voor hun gezin hadden, wilden ze zich zo snel mogelijk aanpassen aan het Australische leven.

Ze leerde Engels spreken en schrijven en Australische gewoontes en levensstijl aan te nemen. Maar thuis hielden ze vast aan Nederlandse gewoontes. Er werden Nederlandse verenigingen opgericht. Een Nederlandse krant werd uitgebracht, de "Dutch Australian Weekly". Niet alle Australiërs waren even blij met de komst van de emigranten. De emigranten gedroegen zich vaak on-Australisch. Er waren Australiërs die bang waren hun baan te verliezen aan de nieuwe emigranten.

Het kwam regelmatig voor dat de nieuwelingen werden uitgescholden en gediscrimineerd. Integreren dat lukte niet iedereen. De helft van de emigranten kon moeilijk aarden. Ze keerden na korte of lange tijd uiteindelijk toch terug naar Nederland. Ze werden Remigranten.